

Асан Чергеев

ТИЛЪКИ ВЕ КЪОЯН

масал

Тильки эви кьардан, буздан турушы,
Кьоян эви бир терекнинь кьувушы.
Баарь кельди – тильки эви мырады,
Шашкьянындан тап башыны тырнады.

Тутып алды тильки
къоян эвчигин,
Къоян агълай, бильмей
эм нишлейджегин.

Къоян дей:

«Джаным къашкъыр, ярдым эт,
Бир тилькичик этти эвим алекет!»

Къоян, къашкъыр етеклешип кеттилер,
«Тез чыкъ тильки бу къобадан», дедилер.

Тильки бирден яман-яман жекирди,
Къашкър къачты,
къоян тавгъа секирди.

Аюв:

«Неагълайсынъ?» – деди аюв къоянгъа, –

«Кель экимиз тез барайыкъ къобагъа!»

Аюв:

«Эй, тильки, Къоян эви

насыл олды!

Сениньки?»

Аюв къоркъып тилькичикнинъ сесинден

Къакъып кетти, къоян тюшти пешинден.

Къоян кене агъламагъа башлады,

Бойле этип чокъ вакъытлар яшады.

Бир кирпичик расткельди бу кьоянгъа,

Деди:

«Не ичюн сен агълайсынь? Айтса!»

Кьоян айтты эп башына кельгенин,

Насыл эвин тилькичикке бергенин.

Кирпи деди:

«Корьсет манъа тилькини,

Шимди барып чанъгытайым тютюнни».

Баргъандан сонъ

къобачыкъкъа кирпичик,

Шай жекирди:

«Тез ярамаз мындан чыкъ!

Кескин уджлу инелернен санчарман,

Бу эвчикни парлап,

бозып ачарман!»

Тилькичикнинъ кьоркъудан кьан,

тер тюшти юзюне,

Чыкъкъан бою сапланды

кирпичикнинъ устюне.

Къачып кетти тавларгъа,

аякълары бутюн кьан,

Бойле этип кьуртулды

бу белядан

шу кьоян.

Энди

къоян эвчигинде шень яшай,

Кирпичикни корьген сайын алгышлай!

Asan ergeyev

İLKI VE QOYAN

masal

Tilki evi qardan, buzdan turuşı,

Qoyan evi bir terekniñ quvuşı.

Baar keldi – tilki evi mıradı,

Şaşqanından tap başını tırnadı.

Tutıp aldı tilki
qoyan evçigin,
Qoyan ağlay, bilmey
em nişleycegin.

Qoyan dey:

"Canım qaşqır, yardım et,

Bir tilkiçik etti evim aleket!"

Qoyan, qaşqır yetekleşip kettiler,

"Tez çıq tilki bu qobadan", dediler.

Tilki birden yaman-yaman cekirdi,

Qaşqır qaçtı,

qoyan tavğa sekirdi.

Ayuv:

"Neağlaysıñ?" – dedi ayuv qoyanğa, –

"Kel ekimiz tez barayıq qobağa!"

Ayuv:

"Ey, tilki, Qoyan evi

nasıl oldu!

Seniñki?"

Ayuv qorqıp tilkiçikniñ sesinden
Qaqıp ketti, qoyan tüşti peşinden.

Qoyan kene ağlamağa başladı,
Böyle etip çoq vaqıtlar yaşadı.

Bir kirpiik rastkeldi bu qoyana,

Dedi:

"Ne in sen alaysıñ? Aytsa!"

Qoyan ayttı ep başına kelgenin,

Nasıl evin tilkiikke bergenin.

Kirpi dedi:

"Körset maña tilkini,

Şimdi barıp çañğıtayım tütünni".

Barğandan soñ

qobaçıqqa kirpiçik,

Şay cekirdi:

"Tez yaramaz mindan çıq!

Keskin uclu inelernen sançarman,

Bu evçikni parlap,

bozıp açarman!"

Tilkiçikniñ qorqudan qan,

ter tüşti yüzüne,

Çıqqan boyu saplandı

kirpiçikniñ üstüne.

Qaçıp ketti tavlarga,

ayaqları bütün qan,

Böyle etip qurtuldı

bu belâdan

şu qoyan.

Endi

qoyan evçiginde şeñ yaşay,

Kirpiçikni körgen sayın algışlay!

